

ANDREA CALOGERO CAMILLERI (n. 1925) este unul dintre cei mai populari scriitori italieni contemporani. Poet promițator în tinerețe, apoi regizor de teatru, scenarist și producător de radio și televiziune, Camilleri a început să scrie romane târziu, după vârsta de patruzeci de ani. Astăzi, „Bătrânul“, cum îl numesc cu tandrețe contemporanii, este considerat un nume de referință al genului polițist, contribuind la glisarea lui spre ficțiunea literară. Primul său roman, *Il corso delle cose*, a fost publicat abia în 1978 (deși fusese scris cu zece ani mai devreme), însă consacrarea literară a cunoscut-o după alți cincisprezece ani, odată cu romanul *La stagione della caccia* (*Sezonul de vânătoare*). În 1994, a apărut *Forma apei*, primul roman din seria *Comisarul Montalbano*, personaj care în scurt timp avea să se transforme într-un adevărat cult. Dintre titlurile seriei – care cuprinde peste 20 de volume până în prezent – menționăm: *Câinele de teracotă* (1996 – Editura Nemira, 2010, 2014), *Sunetul viorii* (1997 – Editura Nemira, 2009, 2014), *Excursie la Tindari* (2000 – Editura Nemira, 2010, 2014), *Un mese con Montalbano* (1998), *L'odore della notte* (2001), *La pazienza del ragno* (2004), *La luna di carta* (2005). Comisarul Montalbano a devenit atât de popular (la aceasta contribuind și un serial de televiziune de mare succes), încât Andrea Camilleri a ajuns în situația de a nu mai putea renunța la el (asemenea lui Arthur Conan Doyle cu personajul său Sherlock Holmes). „Cititorii îmi scriu și-mi spun că personajul le aparține și deci nu pot să fac ce vreau eu cu el. Cât despre a-l omorî, nici nu poate fi vorba. Am cerut sfaturi de la doi autori de romane polițiste, Montalbano și Jean-Claude Izzo, dar se pare că e foarte primejdios să programezi dispariția unui astfel de personaj: cei doi au decedat între timp.“ Prin urmare, Camilleri ar fi luat hotărârea ca ultima aventură a lui Montalbano s-o încredințeze editorului său, cu indicația de a fi închisă într-un seif și publicată abia după moartea autorului.

HOȚUL de MERINDE

Andrea
CAMILLERI
un caz al comisarului Montalbano

Ediția a II-a

Traducere din limba italiană
EMANUEL BOTEZATU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAMILLERI, ANDREA

Hoțul de merinde / Andrea Camilleri ; trad.:
Emanuel Botezatu. - Ed. a 2-a. - București : Nemira
Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-882-3

I. Botezatu, Emanuel (trad.)

821.131.1-31=135.1

Andrea Camilleri
IL LADRO DI MERENDINE
© 1996 Sellerio Editore, Palermo

© Nemira, 2009, 2014

Redactor: Ana ANTONESCU
Tehnoredactor: Cornel ALEXANDRESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-882-3

Se trezi rău, tâfnos: somnu-i fusese tot o foială, din cauza celui un kil jumate de sardine *a beccafico* înfulecate de cu seara. Era lac de sudoare, iar cearșafurile learcă i se înfășuraseră strâns pe trup: avu sentimentul că se transformase într-o mumiie. Se ridică din pat, se duse în bucătărie, smuci ușa frigiderului și dădu pe gât o jumătate de sticlă de apă rece. În timp ce bea, aruncă o căutătură afară, prin fereastra larg deschisă. Pâlpăirea vioaie a zorilor promitea o zi bună, o mare ca oglinda și un cer limpede, fără nori. Cum starea vremii îi influența întotdeauna starea de spirit de peste zi, Montalbano se simți asigurat în privința propriei umori din orele ce aveau să vină. Era încă devreme: se vârî la loc în pat și se pregăti pentru alte două ore de somn, trăgându-și cearșaful peste cap. Așa cum făcea mereu înainte de a adormi, chemă în minte imaginea Liviei dormind în patul ei de la Boccadasse, Genova: era o prezență care îi dădea siguranță în fiecare călătorie – fie ea

lungă sau nu – spre *the country sleep*, cum zicea o poezie de Dylan Thomas care îi plăcuse tare mult.

Călătoria abia începuse când, brusc, fu întreruptă de soneria telefonului. Sunetul strident îl simți drept în moalele capului, ca o *virrina*, o bormașină care îi intra pe o ureche pentru a-i ieși pe cealaltă, sfredelindu-i creierul.

– Alo!

– Cine-i acolo?

– Zi-mi întâi cine ești!

– Catarella-s!

– Ce-i?

– Iertăciune vă cer, dom'le, da' nu vă recunoscui vocea că sunteți 'mneavoastră. Posibil că dormeați?

– Posibil că da, la cinci dimineața! Vrei să-mi zici odată ce-i, fără ca ulterior să mă mai freci la icre?

– Avem un mort omorât la Mazàra del Vallo.

– Și ce mă fute grija pe mine? Eu sunt la Vigàta.

– Stați să vedeți, dom'le, că mortu'...

Trânti receptorul și scoase telefonul din priză. Înainte să închidă ochii, își spuse că nu era exclus să fi fost căutat de prietenul său Valente, vicechestorul din Mazàra. Avea să-l sune mai târziu, de la birou.

Obloanele se izbiră violent de perete. Montalbano tâșni drept în sus, cu ochii cât cepele de spaimă: în toropeala somnului care încă îi stăpânea simțurile, era convins că auzise un foc de armă. Afară, vremea se schimbase pe nepusă masă și un vânt rece și umed răscolea de zor marea, stârnind

valuri cu spumă gălbuie, iar pe cer forfoteau nori aducători de ploaie.

Sări din pat blestemând printre dinți, se duse în baie, dădu drumul la duș și se săpuni din cap până-n picioare. Deodată, apa se opri. La Vigàta – prin urmare, și la Marinella, acolo unde locuia – apa curgea, în medie, o dată la trei zile. În medie, pentru că nu era exclus să curgă două-trei zile la rând sau, dimpotrivă, o dată pe săptămână. În consecință, Montalbano își luase măsuri de precauție, instalându-și pe acoperișul vilei câteva recipiente încăpătoare, însă se vedea treaba că acum apa era oprită de mai bine de opt zile – cam asta era autonomia maximă de care se putea bucura. Se repezi în bucătărie, puse o oală sub robinet, sperând să mai strângă ceva de la firicelul de apă care încă mai clipoceea tremurat; procedă la fel și cu lavaboul din baie. Cu puținul de apă strâns, izbuti într-un fel sau altul să-și îndepărteze săpunul de pe piele, însă cu siguranță că pățania îi cam stricase dispoziția.

În timp ce conducea spre Vigàta, aruncând vorbe de ocară tuturor șoferilor întâlniți în cale – care, da, foloseau filele din Codul Rutier și pe-o parte, și pe alta, dar numai ca să se șteargă la cur cu ele –, își aminti de telefonul lui Catarella și de explicația pe care și-o dăduse înainte de a adormi. Nu stătea deloc în picioare: dacă ar fi avut nevoie de el, Valente l-ar fi căutat acasă, nu la birou; chiar și la cinci dimineața. Era o explicație pe care o scornise din comoditate, ca să-și descarce conștiința și să se bucure în sfânta pace de alte două ore de somn.

– Nu-i nimenea, niciunu' absolut! Îl înștiință Catarella de cum îl văzu, ridicându-se respectuos de pe scaunul de la centrala telefonică.

De comun acord cu Fazio, hotărâse să-l instaleze acolo: deși convorbirile cu el semănau mai degrabă cu un delir continuu, fiind total improbabile, la centrala telefonică producea mai puține pagube decât oriunde altundeva.

– De ce? E sărbătoare?

– Nu, 'trăiți, dom'le, nu-i zi de sărbătoare. Îs toți în port, din cauza lu' mortu' ăl omorât de la Mazàra, ăl drept pentru care vă tilifonai, dacă v-amintiți, azi-dimineață devreme.

– Păi, dacă mortu-i la Mazàra, ce s-au dus să facă în port?

– Nu, 'trăiți, dom'le, mortu' aici îi.

– Și dacă mortu-i aici, Hristoase Dumnezeule, de ce-mi spui că-i la Mazàra?

– Pen' că mortu' din Mazàra era. Acolo-și făcea veacu'.

– Catarè, ia-o-ncet: care vasăzică, după cum spui tu, dacă unu' omoară aici, la Vigàta, un turist din Bergamo, tu ce-mi zici? Că e un mort la Bergamo?

– Dom'le, chistiunea așa-i: că mortu' ăsta-i mort de tranzit. Adicătelea l-au împușcată pe când se găsea el îmbarcat pe un vas de pescuit din Mazàra.

– Și cine l-a împușcat?

– Tunisienii, dom'le.

Posomorându-se brusc, renunță să mai afle ceva de la el.

– Domnul Augello e și el acolo, în port?

– Da, să trăiți.

Mimì Augello, adjunctul său, i-ar fi rămas recunoscător dacă nu s-ar fi lăsat văzut prin port în ziua aceea.

– Ascultă, Catarè, eu trebuie să scriu un raport. Nu sunt aici pentru nimeni.

– Alo, dom'le! S-ar zice că-i don'șoara Livia la tilifon, de la Genova. Ce fac, dom'le? V-o dau sau nu?

– Dă-mi-o.

– Nu zic, cum mi-ați ordonată acum nici zece minute să spui că nu erați pentru nimenea...

– Catarè, ți-am zis să mi-o dai la telefon!

– Alo, Livia? *Ciao*.

– *Ciao* pe dracu' să te ia. Toată dimineața am încercat să dau de tine. Telefonul tău de acasă sună în gol.

– A, da? Am uitat să-l bag în priză. Vezi tu, o să-ți vină să râzi, dar azi-dimineață, la cinci, m-au sunat să-mi spună...

– N-am deloc chef de răs. Am încercat la șapte și jumătate, după aceea la opt și un sfert, apoi am încercat din nou la...

– Livia, ți-am spus doar c-am uitat...

– De mine. Pur și simplu ai uitat de mine. Știi de ieri că urma să te sun la șapte și jumătate, ca să hotărâm dacă...

– Livia, te previn. Stă să plouă și vântul bate cu putere.

– Și ce-i cu asta?

– Doar știi. Pe o asemenea vreme devin indispus. N-aș vrea ca din cauza unor vorbe spuse pe negândite...
– Am priceput. Nu te mai sun în veci. N-ai decât să mă suni tu, dacă vrei.

– Montalbano? Cum e? Domnul Augello mi-a raportat totul. Fără îndoială că toată afacerea asta va avea repercusiuni la nivel internațional. Nu crezi?

Se simți luat ca din oală: nu pricepea niciun rahat ni'ca din ce-i spunea chestorul. Alese calea unei încuviințări neutre, exprimate în termeni generali:

– Ei, da. Ei, da.

Repercusiuni la nivel internațional?!

– În orice caz, i-am dat dispoziție domnului Augello să ia legătura cu prefectul. Afacerea asta, ca să zic așa, mă depășește.

– Ei, da. Ei, da.

– Montalbano, te simți bine?

– Excelent. De ce?

– Nu, nimic. Atât doar, că mi se părea...

– O durere vagă de cap, nimic serios.

– Ce zi e azi?

– Joi, domnule chestor.

– Ascultă, nu treci sâmbătă seara pe la noi, la masă? Nevastă-mea m-a anunțat că face *spaghetti al nero di seppia*. O minunăție.

Paste cu *nivuro di siccia*¹. La cât de negru de supărare era în clipa aceea, probabil că ar fi putut produce

¹ Sos negru (cerneală) de sepie (dial. sic.) (n. tr.).

suficient sos de sepie pentru un chintal de *spaghetti*. Repercusiuni la nivel internațional?!

Intră Fazio. Se năpusti asupra lui, mai-mai să-l doboare.

– Are cineva din secția asta bunăvoința să-mi spună ce, futu-i mama mă-sii, se întâmplă aici?

– Dom'le, nu vă vărsați nădufu' pe mine numa' pen' că afară bate vântul, iar eu mă nimerii aici cel dintâi. Azi de dimineață, la prima oră, înainte să-l chem de acasă pe domnul Augello, dădui ordin să fiți anunțat 'mneavoastră.

– Cui i-ai dat ordin, lui Catarella? Dacă îl pui pe Catarella să mă sune pentru o treabă importantă, înseamnă că ești cel mai mare ticălos. Știi bine că nu pricepe nimeni niciun rahat ni'ca din ce vorbește creatura de dincolo. Acu' zi-i, despre ce-i vorba?

– Un vas de pescuit din Mazàra care, din câte spune comandantul, pescuia în apele internaționale a fost atacat de o vedetă tunisiană, care a tras asupra ambarcațiunii noastre o rafală de mitralieră. Aceasta și-a semnalat prezența unei vedete italiene, *Fulgerul*, reușind apoi să scape de atacatori.

– Bravo lui, făcu Montalbano.

– Cui? se miră Fazio.

– Comandantului vasului, care în loc să se predea, a găsit curajul s-o ia la sănătoasa. Pe urmă?

– Un membru al echipajului a fost ucis de rafala de mitralieră.

– Era din Mazàra?

– Și da, și nu.

– E prea mult pentru tine dacă-ți cer să te explici?

– Era un tunisian. Ceilalți spun că-și făcea veacul aici, da' cu acte în regulă. Pe vasele noastre de pescuit aproape toate echipajele sunt mixte. În primul rând pentru că tunisienii sunt oameni muncitori, iar în al doilea rând pentru că știu cum să vorbească cu cei de dincolo, în cazul în care sunt somați în larg să se oprească.

– Și tu ce crezi? Vasul ăsta pescuia sau nu în apele internaționale?

– Ia uitați-vă bine la mine! Am eu cumva mutră de nătărău?

– Alo, domnul Montalbano? Sunt Marniti, de la căpitania portului.

– Vă ascult, domnule maior.

– V-am sunat în legătură cu istoria asta a tunisiului ucis pe vasul de pescuit din Mazàra. Voiam să vă anunț că acum îl interoghez pe comandant, ca să stabilesc unde se afla cu exactitate vasul în momentul agresiunii și care a fost dinamica faptelor. Apoi îl trimit la dumneavoastră.

– De ce? Nu a fost interogată adjunctul meu?

– Ba da.

– Păi, în cazul ăsta, nu e nevoie să mai treacă pe aici. Vă mulțumesc pentru bunele dumneavoastră intenții.

Țineau cu tot dinadinsul să-l prindă-n mreje, să-l atragă în povestea asta.

Ușa se izbi atât de violent de perete, încât comisarul sări îngrozit de pe scaun. În prag, Catarella, surescitat.

– Pardonanță vă cer, dom'le, pentru izbitură, da' îmi scăpă ușa, din mână-mi scăpă.

– Dac-o singură dată mai intri așa, te împușc pe loc. Ce-i?

– Îi c-or tilifonatără acușica să ne spună că-i unu'-n lift.

Călimara – grea, din bronz, cu motive artistice fin lucrate – rată milimetric fruntea lui Catarella, însă zgomotul produs la impactul cu lemnul ușii reverberă în întreaga clădire, răsunând ca o salvă de tun. Catarella se chirci, ducându-și mâinile la cap, ca să se ferească. Furios, Montalbano începu să-și lovească biroul cu picioarele. Fazio se năpusti în cameră, cu mâna pe tocul deschis al pistolului.

– Ce fu asta? Ce-ați pățită?

– Încearcă tu să afli de la dobitocul de colo cei cu povestea asta cu tipul închis în lift. De ce au sunat la noi și nu la pompieri? Și scoate-l de aici, nu mai vreau să-l aud în vecii vecilor.

Peste câteva clipe, Fazio reveni în cameră.

– Un bărbat ucis într-un lift, spuse el dintr-o suflare, concis, de teamă să nu fie luat drept țintă în eventualitatea unei noi operațiuni de lansare a călimării de bronz.

– Cosentino Giuseppe, gardian public, se prezentă bărbatul care stătea de pază lângă ușa ascensorului, larg deschisă. Eu îl găsii pe bietu' domnu' Lapecora.

– Cum de n-a ieșit niciun curios să-și bage nasul pe aici? se minună Fazio.

– Îi trimisei eu pe toți, acasă-i trimisei. Pe mine mă ascultă. La etaju' șase stau, adăugă cu mândrie gardianul public, potrivindu-și vestonul uniformei.

Montalbano se întrebă ce s-ar fi ales de autoritatea lui Giuseppe Cosentino dacă omul ar fi locuit la demisol.

Pe defunctul domn Lapecora sfârșitul îl surprinsese stând în șezut pe podeaua ascensorului, cu spatele rezemat de peretele central. Lângă mâna sa dreaptă era o sticlă de vin alb de Corvo, încă sigilată, cu gâtul învelit în staniol. În apropierea mâinii lui stângi, o pălărie cenușiu-deschis. Așa cum se prezenta, îmbrăcat la patru ace – nici cravata nu-i lipsea –, fostul domn Lapecora părea un distins pensionar; avea ochii larg deschiși și afișa o privire tâmpă: să fi fost oare din cauză că se ușurase în pantaloni? Montalbano se aplecă și atinse cu vârful degetului pata întunecată dintre picioarele mortului: era sânge, nu urină. Ascensorul era de tipul celor încastrate în zid: comisarului îi era imposibil să observe mortul din spate, ca să priceapă dacă fusese ucis cu armă albă sau cu una de foc. Trase adânc aer în piept, însă nu simți miros de praf de pușcă: era posibil ca între timp să se fi împrăștiat.

Trebuia anunțat medicul legist.

– După părerea ta, doctorul Pasquano e încă aici, în port, sau s-o fi întors la Montelusa? îl iscodi pe Fazio.

– Ar trebui să fie încă aici.

– Du-te și cheamă-l încoa'. Eventual, în caz că-i vezi pe Jacomuzzi și șleahța lui de la Criminalistică, zi-le și lor să vină.

Fazio se îndepărtă în fugă. Montalbano se întoarse spre gardianul public, care, intuind că urma să fie interpellat, luă respectuos poziția de drepti.

– Pe loc repaus, făcu Montalbano, cu voce obosită.

Comisarul află că blocul avea șase etaje și că pe fiecare palier erau câte trei apartamente, toate locuite.

– Eu locuiesc la etaju' al șaselea, care-i ultimul, țin să subliniez Cosentino Giuseppe.

– Era însurat domnul Lapecora?

– Da, să trăiți. Cu Palmisano Antonietta.

– Și văduva? Ați trimis-o și pe ea acasă?

– Nu, să trăiți. Văduva încă nu știe că-i văduvă.

A plecat de acas' azi-dimineață devreme, ca s-o vizi-teze pe sora 'mneai de la Fiacca, dat fiind că sora asta a 'mneai nu stă tocma' bine cu sănătatea. A luat cursa de șase jumate, a luat.

– Iertați-mă că vă întreb, dar cum se face că sunteți la curent chiar cu toate?

Oare etajul al șaselea îi conferea puteri atât de speciale, încât locatarii se simțeau obligați să-i dea zilnic raportul?

– Pen' că doamna Palmisano Lapecora, îi explică gardianul, a discutat aseară cu nevastă-mea, dat fiind că cele două fimei stau adesea la taclale.

– Copii au?

– Unu'. Medic. Da' trăiește departe de Vigàta, trăiește.

– Cu ce se ocupă?

– Negustor. Are un local în Salita Granet numărul 28. Da'-n ultimii ani nu mai trecea pe-acolo decât de trei ori pe săptămână, luni, miercuri și vineri, dat fiind că se cam săturase de muncă. Avea puși la cio-
rap ceva bani și n-avea nevoie să dea socoteală, nimănui să dea.

– Sunteți o adevărată mină de aur, domnule Cosentino.

Gardianul public zvâcni și luă din nou poziția de drepti.

În clipa aceea, apărură o femeie la vreo cincizeci de ani: picioarele-i semănau cu două trunchiuri groase de copac. Ducea mai multe sacoșe grele, încărcate până la refuz.

– De-ale gurii luai! proclamă femeia, aruncându-le câte o căutătură încruntată comisarului și gardianului public.

– Mă bucur, făcu Montalbano.

– Eu însă nu, bine? Pen' că acu tre' să urc șase etaje, să urc. Pe scări. Mortu' când vi-l luați de-aicea?

Apoi, după ce-i mai fulgeră o dată cu privirea pe cei doi, femeia își începu anevoiosul urcuș. Răsufla zgomotos pe nări, ca un taur înfuriat.

– Asta-i fimeie a dracului, dom' comisar. Pinna Gaetana o cheamă. Stă-n apartamentu' de lângă mine și nu-i zi în care să nu se înhame la sfadă cu doamna mea, care, dat fiind că este o adevărată doamnă,

nu-i dă niciodat' satisfacție, nu-i dă. Și-atunci ea mult se mai mânie și face zaveră și mai tare, mai cu seamă atunci când eu tre' să recuperez somnul pierdut în orele de servicii.

Mânerul de cuțit care se ițea dintre omoplații domnului Lapecora era uzat: un cuțit de bucătărie cât se poate de obișnuit.

– După părerea dumneavoastră, pe la ce oră a fost omorât? Încercă Montalbano să-l descoase pe doctorul Pasquano.

– La o primă vedere, între șapte și opt, azi-dimineață. Însă o să vă pot spune cu exactitate ceva mai târziu.

Își făcură apariția Jacomuzzi și oamenii lui de la Criminalistică și începură imediat complexa activitate de prelevare a urmelor.

Montalbano ieși din clădire: vântul bătea destul de tare, totuși cerul încă gemea de nori. Strada era una foarte scurtă, cu numai două magazine, plasate față în față. Cel din stânga era de legume și fructe: după teighea, un bărbat exagerat de uscat. Purta ochelari cu lentile foarte groase, una din ele crăpată.

– Bună ziua, sunt comisarul Montalbano. L-ați văzut cumva azi-dimineață, din întâmplare, pe domnul Lapecora ieșind sau intrând în clădire?

Bărbatul exagerat de uscat pufni în râs și nu-i răspunse.

– Ați auzit ce v-am întrebat? insistă comisarul, ușor iritat.

– De auzit, auzit-am, îi replică vânzătorul de legume. La mine altu-i necazu': vederea. Nici tancu' dacă ieșea de colea, n-aș fi fost în măsură să-l văd.

Magazinul din dreapta vindea pește. Înăuntru, doi clienți. Comisarul îi așteptă să iasă, apoi intră.

– Bună ziua, Lollo.

– Bună ziua, domnule comisar.

– Lollo, nu pentru pește am venit.

– Pentru mort ați venit.

– Da.

– Cum a murit Lapecora?

– O lovitură de cuțit în spate.

Lollo rămase cu gura căscată.

– Lapecora omorât?

– De ce te miri așa?

– Păi, cine să-l fi dușmănit pe domnu' Lapecora?

Galanton om, zău așa! A-nnebunit lumea, ascultați-mă pe mine.

– Tu l-ai văzut cumva în dimineața asta?

– Nu, să trăiți.

– La ce oră ai deschis?

– La șase și jumătate. A, da, la colțul străzii m-am întâlnit cu doamna Antonietta, soția. Alerga.

– Se grăbea să prindă cursa de Fiacca.

Exista o mare probabilitate, concluzionă Montalbano, ca Lapecora să fi fost ucis în clipa în care, ieșind din casă, se pregătea să ia liftul. Locuia la etajul al patrulea.

Doctorul Pasquano luase mortul cu el la Montelusa pentru autopsie, însă Jacomuzzi continua să piardă vremea la locul crimei, prelevând în trei pungi de plastic un chiștoc de țigară, puțin praf și o așchie minusculă de lemn.

– O să te anunț eu.

Montalbano intră în lift și îi făcu semn gardianului public, care în tot acest timp nu se mișcase cu un centimetru de lângă ușă, să-l urmeze. Cosentino părea să ezite.

– Ce-ați pățit?

– Podeaua-i încă cu sânge pe ea.

– Așa, și? Aveți grijă să nu vă murdăriți pe pantofi. Doar nu vreți să urcați șase etaje pe scări!

2

– Intrați, intrați, îl întâmpină cu entuziasm doamna Cosentino, un balon mustăcios de o simpatie irezistibilă.

Montalbano pătrunse într-o sufragerie care se continua cu un mic salon. Pe un ton preocupat, doamna i se adresă soțului:

– Nu te-or lăsată ră să te ripozezi, Pepè, așa-i?

– Datoria. Dacă-i datorie, apai datorie-i.

– Ați ieșit din casă azi-dimineață, doamnă?

– Nu ies niciodat' pân' nu vine-ndărăt Pepè de la treabă.